

Tell werd naar het meer gebracht. Daar lag een boot gereed. Men duwde er de gevangene in. Zijn boog en pijlkoker werden op een bank geworpen.

Tell hield de ogen gesloten. Allerlei gevoelens bestormden hem.

Soms laaide even de hoop op. Hij had de woede der Altdorfers gezien en de woorden van Ulrich von Rudenz gehoord. Ulrich was een edelman van hogere stand dan Gessler... Ulrich kon een beroep doen op de keizer...

De keizer ! Maar hij zelf was het, die Gessler had gezonden met de opdracht, de Zwitsers zo lang te tergen, tot deze hun onafhankelijkheid prijsgaven.

— Ik ben een verloren man, dacht Tell. Ik kan mijn leven eindigen in een kerkerhol.

En hij zag voor zich zijn vrouw en zijn kinderen... O ! God, hoe innig beminde hij ze.

En nu voor altijd van hen gescheiden ! Wat zou het zijn als men het nieuws aan Hedwig bracht ! Waarom had hij niet naar haar geluisterd ? Maar neen... weerloos blijven, dat mochten de Zwitsers niet. Dan was het voor eeuwig uit met hun vrijheid... Hij lag hier nu als een gevangene, doch uit zulk martelaarschap groeide de strijd, en de strijd zou dan toch voor de kinderen verlossing brengen.

Door wat al ontroering was hij die dag gegaan !... O ! het ogenblik toen hij de pijl losliet...

Wat had het gebaat !...

De hatelijke Gessler zocht immers het verderf van alle vooraanstaande Zwitsers... Dan zou de weerstand bij de anderen gebroken zijn.

Dergelijke gepeinzen vervulden Tell.

Op de Zwitserse meren steken dikwijls plotselinge geweldige stormen op. Vooral de Zuiderwind kan zich tot een verschrikkelijk orkaan verhef-

fen. Dan noemen de Zwitsers hem de Föhn...

De Föhn werpt de schuiten te pletter op de rotsen, rukt bomen uit, vernielt meermalen de berghutten...

Nauwelijks was Gesslers boot van wal gestoken en hadden de roeiers de riemen uitgeslagen, of donkere wolken kwamen aan de horizon opzetten... Niemand bemerkte het nog... De Oostenrijkers, die de natuurkrachten in Zwitserland niet zo kenden en vooral op de meren vreemd waren, hadden geen erg in het gevaar.

Ze waren reeds een heel eind van de oever, toen eensklaps de Föhn zich ontketende en het water tot hoge golven opjoeg.

Het scheepje werd telkens opgenomen en neergesmaakt en de inzittenden waren vol angst.

Alleen Tell scheen rustig. De storm had hem uit zijn gepeinzen gewekt. Ha ! het geweld van de natuur was in overeenstemming met de storm, die nu in zijn hart woedde !

Gevaar ? Zou de dood hem niet verlossen van de vunzige kerker, waar te leven harder was dan te sterven ?...

De stuurman van de schuit wist geen raad meer. Hoe moest hij sturen om de rotsen te ontgaan, die zich op veel plaatsen in 't meer verhieven, maar nu verborgen waren onder het schuim van de woedende golven ?

Gessler zelf zag doodsbлек... Tell kon de landvoogd aanschouwen en bemerkte op zijn gelaat dezelfde uitdrukking, als toen, bij de ontmoeting aan de rand van de afgrond.

— Lafaard ! waar zijn nu uw macht en uw grootspraak en uw willekeur ? dacht hij. Lafaard !... gij beeft voor de natuur.

— Heer, riep eensklaps de stuurman, wij verkeren in nood en ik kan 't schip niet meer sturen. Wij zullen vergaan. Maar er is een man aan boord, die ons helpen kan... en hij alleen ! Tell !

— Tell ! herhaalde Gessler, en hij blikte de gevangene aan, wiens gelaat niet de minste onrust verried.

— Ja, Tell kent het meer van zijn jeugd af aan en hij is een van de beste schippers ; zulks heb ik dikwijls horen beweren, hernam de stuurman.

— Is het waar, Tell ? vroeg de goeverneur.

— Ik ken het meer en heb het als kind reeds bevaren, antwoordde de gevangene. Deze storm is de Föhn.

— En gij verstaat de kunst om te sturen ?

— Men vaart niet zonder stuurmanskunst.

— Dan kunt gij voor de tweede maal uw leven redden. Ontbindt hem ! gebod Gessler tot de twee soldaten, tussen wie de Zwitser zat. Weer geef ik u een kans, Tell...

— Voor mijn leven ?

— Ja !... En is dat niet veel ?

De Zwitser zweeg.

Tell werd van zijn banden bevrijd.

Nieuwe hoop sloeg heftig in hem op, al had Gessler hem geen vrijheid toegezegd... Het was bijna donker op 't meer, maar Tell kende alle verborgen rotsen. Hij greep de stuurstang en dadelijk kwam er meer vastheid in de koers van 't vaartuig.

De roeiers kregen nieuwe moed en bogen zich met kracht over hun riemen. Gessler werd rustiger. Hij voelde zich al veiliger.

Tell hoorde hoe hij tot een van zijn gevolg zei :

— Die kerel is veel te behendig om hem in vrijheid te laten. Zijn beloning zal een cel zijn in ons kasteel.

— Te meer, daar hij zo'n invloed heeft op het volk. Hebt gij gezien, welk een indruk zijn aanhouding te Altdorf maakte ?

— Die domme burgers waren verontwaardigd, maar als lammeren lieten ze ons gaan. Ha ! deze morgen is voor mij een goede les geweest : ik ben nog te goed. Slaan moet ik ze, dat ze hun mond niet meer durven openen.

— Zelfs die boerenedelman sprak oproerig.

— Rudenz ? O ! zijn rekening wordt wel vereffend. 'k Beken, dat hij mij ook verraste... Hij schijnt eensklaps veranderd te zijn. Ik meende, dat hij voor ons gewonnen was...

— De invloed van Bertha...

— O ! wij zullen die plannen wel verstoren. Bertha is straks ver van hem. Daarvoor heb ik nog gezorgd.

— Tell is toch een uitmuntende stuurman... wij naderen reeds de oever...

— Ja, we zijn gered...

En, inderdaad, het vaartuig was dicht bij de oever.

Tell sprak geen woord. Zijn scherpe blik peilde de duisternis... Maar hij zag meer dan de rotsen, welke uit het schuim van de golven opdoemden... hij zag Hedwig, Willem en Walter... zijn geliefd gezin... Hij be- raamde een plan, om hen terug te zien... Weer vrij te zijn !

Hij stootte de boot weer achteruit (Blz. 48).

O ! vrij zijn... Tell verkeerde in hevige spanning... Zou het waar kunnen zijn, dat hij aan 't vunzig kerkerhol ontkwam ? Een vurig gebed steeg uit zijn hart op.

Tell kende een vooruitspringende rots... een bijzonder punt, waar de kust in 't meer drong... Daarheen stuurde hij de boot...

Eensklaps bemerkte hij de plaats, die hij zocht.

't Ging nu om leven en dood... Een waagstuk... Niemand anders zou het durven... dan Tell... Niemand anders zou het ook kunnen, dan alleen Tell...

— Gered ! juichten de roeiers, die nu ook de oever bemerkten, en op een wenk van de bekwame stuurman de riemen inhaalden.

Maar eensklaps greep Tell zijn pijl en koker... nam een vervaarlijke sprong... landde op de rots, en stootte tevens met zijn rechtervoet de boot weer achteruit, en terug in de stroom...

Hij hoorde gehuil, maar wipte op een andere klip, bereikte een helling en klom snel naar boven...

Daar viel hij op zijn knieën en dankte God...

— Vrij, vrij ! jubelde het in zijn hart...

Tranen welden in zijn ogen.

— O ! Hedwig... mijn Willem, mijn Walter ! snikte hij in zijn grote vreugde en ontroering.

Dan stond hij op en daalde de andere helling af. Nog bulderde de wind, raasde de Föhn...

Daar stond een hut. Tell hoorde stemmen, dus zochten er mensen beschutting. Waren het vrienden of vijanden ? Tell luisterde aan een reet...

— Ja, gij kunt mij geloven... ik heb het zelf gezien, zei een van de mannen binnen... Toen zij inscheepten, voer ik van Fluelen weg... De storm dwong me spoedig te landen... De Oostenrijkers moeten nog met Tell op het meer zijn.

— Tell gevangen en naar Küssnacht gevoerd, herhaalde een andere. De beste man van het land, de knapste schutter... en de dapperste, zo wij eens voor onze vrijheid ten strijde gaan. O ! wanneer ! Maar de landvoogd zal Tell diep genoeg opsluiten, om hem nooit meer het licht te laten zien.

— Ik heb nog meer nieuws gehoord... Vrijheer von Attinghausen moet op sterven liggen. Hij is zeer oud, doch een grote ontroering schijnt zijn einde te zullen verhaasten.

— Ontroering ? De slavernij van zijn volk... O ! als hij sterft slaat ons

laatste anker weg. Hij was de enige, die nog zijn stem durfde verheffen voor het recht... Van zijn neef Ulrich von Rudenz vertelt men droevige dingen... Hij zou de Oostenrijker vleien.

— Neen, dat is niet waar ! Hij heeft zelfs deze morgen Gessler uitgedaagd.

— Wat !

— Ik vergat het u nog te vertellen... Toen Tell geboeid werd, heeft Rudenz de goeverneur dat onrecht verweten, en hem zijn handschoen voor de voeten geworpen.

— En dan ?

— Gessler was vol verachting en zei, dat hij de jonker wel vinden zou.

— Rudenz is jong... O ! de vrijheer dood en Tell gevangen ! De mond van de waarheid stom... de sterke arm gekneveld... O ! laat de Föhn liever gans Zwitserland verderven, opdat aldus met het volk de slavernij verga ! Sarnen... Küsnacht... Uri's breidel... vervloekte kastelen en kerkers... Hendrik Melchthal, Stauffacher... de hoed op de paal ! En dan van morgen een vrije man dwingen te mikken boven 't hoofd van zijn eigen kind...

Tell had genoeg gehoord, om gerust in de hut te kunnen gaan.

De beide vissers stonden een oogenblik als verstomd, of ze een geest zagen.

— Vrij ! riep Tell...

— Tell ! schreeuwde een van de mannen... Gij... of...

— Ikzelf, mijn vriend ! Ik ben gered... gevluht... ontkomen !

— Een wonder Gods !

— O ! ja... een wonder Gods ! hernam de verlostte...

— En Gessler ?

— Is in de storm op het meer.

Willem Tell verhaalde nu wat er gebeurd was.

— O ! 't is een zichtbaar wonder van de Heer ! sprak eerbiedig de visser, die te Altdorf geweest was. Hij heeft de storm gezonden...

— En mocht Gessler er in vergaan ! wenste de ander.

Maar zulk een storm verdwijnt soms even snel als hij opkomt.

En weldra ging de wind liggen en brak de zon door de grauwe wolken. De natuur werd opnieuw rustig.

Tell nam afscheid.

— Waar gaat ge nu heen ? vroeg een van de mannen.

— Ik wil weten of Gessler aan de orkaan ontsnapt is !

— Naar Küsnacht begeeft ge u ?

— In die richting.

— O ! wees toch voorzichtig ! Gessler's haat zal verdubbeld zijn. Een tweede maal ontkomt ge niet.

— Voortaan zijn de bergen mijn schuilplaats tot het uur van de strijd aanbreekt. Tell is gereed...

— En wij ook...

Willem Tell vertrok.

Als een vreedzaam en zacht man had hij die ochtend zijn huis verlaten... Nu was hij vol haat tegen Gessler...

Nog zag hij zijn geliefde Walter aan de boom gebonden, het onschuldig kind, met de appel op het hoofd. Nog hoorde hij de afschuwelijke scherts van het onmens ! O ! die beproeving !

Gessler was veroordeeld... De eedgenoten, die talrijk tot de bond van de vrije mannen toetraden, hadden de eerste Januari bepaald als de dag, waarop zij de worsteling voor de vrijheid zouden aanvangen.

Maar zo de storm de goeverneur had bewaard, was het alleen om hem over te leveren aan Tell...

Dat zwoer de meester-schutter, nu hij het nauw bergpad volgde, vastbesloten zijn land van de wreedaard te verlossen.

En de storm had Gessler gespaard.

Toen Willem aan land gesprongen was en de boot afgestoten had, kreeg de landvoogd bijna een beroerte van woede en vrees.

De Zwitser had hem verschalkt en hem tevens gehoord. Hij was nu buiten zijn macht, en Gessler verkeerde in doodsgevaar.

De tiran vloekte van razernij, maar dan kreeg de angst de overhand. Nog brulden de golven en voerden ze het hulpeloos bootje mee. De roeiers vatten echter weer moed. Ze waren niet ver van de oever. Nog een poging om hun leven te redden ! De stuurman gaf het voorbeeld van wilskracht.

En eindelijk verminderde de storm. De boot kon landen.

Doornat stapte Gessler aan land... In een huis droogde hij zijn kleren. Hij zond naar Küsnacht om verse paarden. En al die tijd verwenste hij Tell en zwoer hij vreselijk wraak te nemen.

Eindelijk kon hij vertrekken. In sombere stemming reed hij de weg naar Küsnacht op.

Willem Tell zou aan zijn straf niet meer ontsnappen.

En vóór zijn vertrek ontvouwde de landvoogd zijn plannen om de Zwitsers nog dieper te vernederen.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Pentteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933